

מתורת רבותינו נשיאי חב"ד

קנז

- 13 מישראל כאלו קיים עולם מלא גופו של כל אחד מישראל הוא
14 יקר במאד לקיימו ולהטיב עמו כאמור, ואהבת לרעך כמוך
15 וגוי ומה גם בן. [נפשו של איש ישראל, כי כל אחד מישראל
16 הוא גרעין המביא פרי טוב בקיום המצות וחיבת התורה.
17 חפצי במאד לדעת בפרטיות ממצב המקום - אשר הוא
18 יושב שם - בעניני יהדות ותורה וכפי שידעתי ידיו ת"ל רב לו
19 לעשות בזה, ואשמח לשמוע מכל הנעשה לטוב.
20 ובזה הנני לברך אותו ובי"ב שיחיו ועדתם הטובה הם ובי"ב
21 שיחיו בברכת שנה טובה ומתוקה בגשמיות וברוחניות.
22 בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א
23 מזכיר יחזקאל פייגין

אג"ק מוהרי"צ נרן ג

- 1 הכל תלוי בהמעורר, כי ברית כרותה לתעמולה שאינה
2 חוזרת ריקם, וכן ראינו במוחש אשר בכל מקום שנמצא
3 מעורר אשר חוננו השם יתברך בחכמה בינה ודעת לכלכל דברי
4 ההתעוררות בסדר ובמועצות, מצליח במלאכתו מלאכת שמים
5 לקרב לבן של ישראל אל שמירת המצות וחיבת התורה.
6 וחובה היא על כל אחד מאנ"ש ומגזע אנ"ש שי להתעניין
7 בדבר זה ובמקום שאין איש הראוי לעבודה זו של התעוררות
8 ולימוד ברבים צריכים להשתדל להביאו ממקום אחר.
9 אין די באר גודל ענין זה אשר ימצא איש אשר רוח בו
10 לעודד ולעורר על אודות שמירת המצות מעשיות וקביעות
11 עתים לתורה ברבים.
12 רז"ל אמרו (סנהדרין לו, א) כל המקיים נפש אחת

המשך ביאור למס' חולין ליום רביעי עמ' א

- 19 במשנה, השוחט אותו ואת בנו והיו שניהם קדושים ושחטן פחזין,
20 השוחט את הראשון חייב פרת משום שחוטו חוץ. אבל על השני אין
21 חיוב כרת, לפי שמשעה ששחטו את הראשון אין השני ראוי להתקבל
22 בפנים באותו היום, שהרי הוא מחוסר זמן משום איסור אותו ואת בנו.
23 ואין חייב משום שחוטו חוץ אלא כשהקרוב ראוי להקרבו בפנים.
24 ושניהם פסולים, מפני שנשחטו בחוץ. ואף שאין מתחייבים כרת על
25 השני, בכל זאת שניהם סופגים את הארבעים. הראשון משום שעבר
26 על הלאו של שחוטו חוץ, שנאמר (דברים יב יא) 'השקר לך פן תעלה
27 עלתיך בכל מקום אשר תראה, והשני משום שעבר על הלאו של
28 אותו ואת בנו.
29 מבאר רבי אושעיא את ההוכחה שמשנתנו אינה כרבי שמעון: מפרדי
30 שמעינן ליה - הרי שמענו לרבי שמעון להלן (אס) לגבי השוחט שור
31 הנסקל, דאמר ששחיתיה שאינה ראויה לאכילה לא שמה שחיתיה,
32 ולענין איסור אותו ואת בנו אמר כן, שלכך השוחט את בנו באותו
33 היום אינו מתחייב מלקות, לפי שאיסור התורה של אותו ואת בנו
34 הוא דווקא בשחיתת שניהם ולא בהריגה אחרת, ושחיתיה זו אין שמה
35 שחיתיה.

- 1 בריה דרב איקא, ודלמא מינא דאקו ניהו - ושמא עזי הלבנון הן
2 מין של אקו, והן חיות.
3 מוסיפה הגמרא להקשות על דברי רב הונא בר חייה: אמר ליה
4 רבינא לרב אשי, ודלמא מינא דתאו או מינא דזמר ניהו - ושמא
5 הן מין של תאו או זמר, והן חיות.
6 הגמרא מביאה את דעת אמימר שסבר שעזי הלבנון הן חיות: אמר
7 ליה רב (נחמן) [חנן] לרב אשי, אממר שרי תרבייהו - התיר את
8 חלבם של עזי הלבנון לאכילה, משום שסבר שהן חיות, וחלב חיות
9 מותר, שלא כדברי רב הונא בר חייה הסובר שהן בהמות.
10 רבי אושעיא מבאר שמשנתנו אינה כדעת רבי שמעון שסובר
11 שחיתיה שאינה ראויה אינה שחיתיה. שנינו במשנה: פיצד השוחט
12 וכו'. במשנה התבאר, שאיסור אותו ואת בנו שייך בחולין או
13 בקדשים, ולכך אם שחטם בעזרה או מחוצה לה, פעמים חייב משום
14 שחוטו חוץ ופעמים משום אותו ואת בנו, ופעמים הקרבן כשר
15 ופעמים פסול, וכפי שפרטה המשנה.
16 אמר רבי אושעיא, בוליה מתניתין - המשנה כולה דלא ברבי
17 שמעון - אינה כשיתנו של רבי שמעון. מבאר רבי אושעיא, מפיא -
18 מאלו דינים במשנתנו מוכח שאינה כרבי שמעון. מרקא תני

62 לבדה מתרת את הבשר באכילה אלא אם כן נזרק הדם, מכל מקום
 63 שחיטת קדשים שחיטה ראויה היא, דהא אי נהר – שהרי אם לא
 64 שחט אלא הרג את הקרבן בלא שחיטה, וזריק דם, לא מישתרי
 65 בפשר באכילה. ורק פי שחט מישתרי בשר באכילה. אם כן מוכח
 66 שהשחיטה היא שמתירה את הבשר באכילה. ואם כן יש לומר
 67 ששחיטה ראויה היא ושמה שחיטה. קא משמע לן רבי אושעיא,
 68 שאין הדבר כן, אלא כיון שהשחיטה לבדה אינה מתרת את הבשר
 69 ללא זריקת הדם, השחיטה לבדה שחיטה שאינה ראויה היא, ואין
 70 שמה שחיטה.
 71 ממשכה הגמרא לרין בענין קדשים בפנים. שנינו במשנתנו: שחטו
 72 אותו ואת בנו קדשים בפנים, השני שחטו מתחייב מלקות משום
 73 הלאו של אותו ואת בנו. מקשה הגמרא: ולילך נמי – שילקה על
 74 שחיטה זו גם משום הלאו דמחוסר זמן – שיש במקריב קרבן שהוא
 75 מחוסר זמן, שכיון שאסור לו לשחוט קרבן זה בו ביום אחר שנשחטה
 76 אמו באותו היום, הרי הוא מחוסר זמן להקרבה. ובמחוסר זמן נאמר
 77 לאו, דתניא בברייתא (תורת חכמים אמור פ"ז), נאמר בתורה (ויקרא כב כב-כג)
 78 עזרת או שבזר או חרוץ או יבלת או גרב או ילפת לא תקריבו אלה
 79 לה, ואשה לא תתנו מהם על המזבח לה, ושור ושה שרוע וקלוט
 80 נדבה תעשה אתו ולגדר לא ירצה. שמי שיש בו מומים אלו
 81 האמורים בפסוקים אלו אסורים בהקרבה והם בלא ירצה. מבררת
 82 הברייתא: מניין לשאר כל הפסולין שנאמרו בשר ושנאמרו בשה,
 83 כגון שאר מומים או מחוסר זמן, שאם הקריבן הרי הוא בלא ירצה.
 84 תלמוד לומר 'ושור ושה שרוע וקלוט' וגו', שתיבות 'ושור ושה'
 85 מיותרות הן, בא הכתוב ולימד על כל הפסולין שנאמרו בשר
 86 ושנאמרו בשה שאם הקריבם הרי הוא בלא ירצה. וכל שהוא בכלל
 87 לא ירצה הרי הוא גם בכלל איסור ההקדש והשחיטה וההקרבה
 88 שנאמרו בבעלי מומים. ואם כן השוחט מחוסר זמן, לוקה גם משום
 89 לאו זה.
 90 מתרצת הגמרא: אכן לוקה הוא שתיים, גם משום אותו ואת בנו וגם
 91 משום מחוסר זמן, והטעם שבמשנתנו לא הזכירו שלוקה אלא אחת,
 92 הוא מפני שבי קא חשיב – שכשחייב ומנה התנא במשנתנו את
 93 הלאים שמתחייב עליהם מלקות, לאוי דאותו ואת בנו – החשיב
 94 רק את הלאים של אותו ואת בנו. אבל לאוי נוקריא – חיוב מלקות
 95 על לאוין אחרים שעובר בשחיטתו, לא קא חשיב – לא מנה התנא
 96 במשנתנו.
 97 מקשה הגמרא: ולא – וכי לא הזכירו במשנתנו חיוב מלקות על
 98 לאים שאינם משום אותו ואת בנו, והא שוחט קדשים בחוץ, הלאוי
 99 נוקריא נינהו – שאיסורם הוא מהלאים האחרים שאינם אותו ואת
 100 בנו, שהרי יש בהם לאו של שחוט חוץ, וקא חשיב – ובכל זאת
 101 הזכיר התנא חיוב מלקות זה. דקתני במשנתנו, בשחטו אותו ואת
 102 בנו קדשים בחוץ, הראשון ששחט חייב מלקות משום שחוט חוץ,
 103 ושנייהם סופגין את הראשון ששחט חייב מלקות משום ששניהם
 104 לוקים, בשלמא שני – מה שהזכיר התנא את חיוב המלקות שיש על
 105 השני ששחט, מובן הוא, שהרי המלקות הם משום לאוי דאותו ואת
 106 בנו. אלא מה שהזכיר שהראשון ששחט לוקה, והרי אמאי סופג –
 107 משום איזה לאו מתחייבים על שחיטת הראשון, לאוי – האם לא
 108 משום לאוי דשחוט חוץ, ואם כן מוכח שמביא התנא גם חיוב מלקות
 109 שאינו משום אותו ואת בנו, ומדוע לא הזכיר שילקה גם משום
 110 מחוסר זמן.
 111 מתרצת הגמרא: כל היבא דליבא – כל מקום שאין חיוב מלקות על
 112 השחיטה משום לאוי דאותו ואת בנו, וחיוב התנא חיוב
 113 מלקות גם אם הוא משום לאוי נוקריא. וכל היבא דאיבא חיוב
 114 מלקות משום לאוי דאותו ואת בנו, לא חשיב – בזה אין התנא מזכיר
 115 חיוב נוסף של מלקות משום לאוי נוקריא. ולכן לגבי השני ששחט,
 116 שהזכיר בו התנא שחייב משום אותו ואת בנו, לא הזכיר בו בנוסף את
 117 הלאו של מחוסר זמן, ואילו לגבי הראשון שאין בו חיוב של אותו
 118 ואת בנו, הזכיר בו התנא שחייב משום שחוט חוץ.
 119 רבי זירא מתרץ באופן אחר מדוע לא הזכיר התנא שהשני מתחייב
 120 מלקות משום מחוסר זמן: רבי זירא אמר, הנה לאיסור מחוסר זמן,
 121 ואל תקשה ממנו מדוע לא הזכיר התנא שהשני לוקה עליו, דקתבוב
 122 – לפי שהפסוק

1 וכיון ששחיטה שאינה ראויה אינה שחיטה, קמא – הראשון ששחט
 2 קדשים בחוץ, כיון שאין הבשר נותר באכילה, הרי הוא כמו שמיקטל
 3 קמליה – שהרג אותו בלא שחיטה. ואם כן אין איסור של אותו ואת
 4 בנו בשחיטת השה השני בו ביום, וכיון שכן, השני ששחט את הבן
 5 קדשים בחוץ, מתקבל בפנים הוא – שחט בהמה הראויה להקרבה
 6 במקדש, שהרי אינו מחוסר זמן, וקרת נמי ליחייב – ויש לו להתחייב
 7 כרת משום שחוט חוץ. ומכך שאמרה המשנה שרק הראשון חייב
 8 כרת ולא השני, מוכח שסוברת היא כחכמים החולקים על רבי שמעון
 9 (להלן סא) וסוברים שיש שם שחיטה גם לשחיטה שאינה ראויה, ולכן
 10 אסור לו לשחוט את השני באותו היום, וכיון שאינו ראוי להתקבל
 11 בפנים אין חייבים כרת על שחיטה זו משום שחוט חוץ.
 12 רבי אושעיא ממשיך ומבאר שגם מזהו השני שאמרו במשנה לגבי
 13 קדשים מוכח שאינו כרבי שמעון. שנינו במשנתנו: השוחטים אותו
 14 ואת בנו, ושניהם היו חולין, אלא ששחטום בפנים העזרה, שנייהם
 15 פסולין לפי שחולין שנשחטו בעזרה אסורים באכילה. אבל חיוב
 16 מלקות אין על שחיטת חולין בעזרה לפי שלא נאמר על זה לאו
 17 מפורש. ורק השני ששחט, סופג את הארבעים, משום הלאו של
 18 אותו ואת בנו. מבאר רבי אושעיא שדין זה על כרחינו אינו כרבי
 19 שמעון. מכרי – שהרי שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר שחיטה
 20 שאינה ראויה לאכילה לא שמה שחיטה, ולכן אם שחט את האם
 21 שחיטה שאינה ראויה, ושחט באותו היום את בנה, אינו לוקה משום
 22 אותו ואת בנו. ואם כן, קמא – הראשון ששחט בעזרה הרי הוא כמו
 23 שמיקטל קמליה – שהרג אותו בלא שחיטה כלל, לפי שהשחיטה לא
 24 התירה הבשר באכילה כדן חולין בעזרה ולא נאסר לשחוט את
 25 השני באותו היום. ואם כן, השני ששחט, אמאי – מדוע הוא סופג
 26 את הארבעים משום אותו ואת בנו. אלא ודאי משנתנו סוברת שיש
 27 שם שחיטה גם לשחיטה שאינה ראויה, ולכן אף ששחטת האם
 28 היתה חולין בעזרה, השוחט את בנה בו ביום לוקה.
 29 ממשיך רבי אושעיא ומוכיח גם מהדין השלישי שבמשנה שלא כרבי
 30 שמעון. עור שנינו במשנה: שחטו אותו ואת בנו ושניהם היו קדשים
 31 ושחטום כדנים במקומם, שהוא בפנים העזרה, הקרבן הראשון
 32 שנשחט בשר הוא, ופסול – ואין מתחייבים על שחיטתו כלל, לפי
 33 ששחיטת היתר היא. ורק השני ששחט, סופג את הארבעים משום
 34 הלאו של אותו ואת בנו. וקרבן זה השני פסול הוא, משום שהוא
 35 מחוסר זמן. ואף מכאן יש להוכיח שמשנתנו אינה כרבי שמעון,
 36 מכרי – שהרי שמעינן ליה לרבי שמעון, דאמר ששחיטה שאינה
 37 ראויה לאכילה לא שמה שחיטה, ושחיטת קדשים נמי, שחיטה
 38 שאינה ראויה לאכילה היא, לפי דבמה דלא זריק – שכל זמן שאינו
 39 זורק את הדם על גבי המזבח, לא מישתרי (הותר) הפשר באכילה.
 40 וכיון שאין לשחיטת קדשים שם שחיטה, אם כן, שני, אמאי סופג
 41 את הארבעים ופסול – מדוע השני ששחט לוקה משום אותו ואת
 42 בנו, והרי לא היה לשחיטה שם שחיטה, ומדוע אמרו גם שקרבן זה
 43 פסול משום מחוסר זמן, והרי כיון ששחיטת הראשון אין לה שם
 44 שחיטה, לא נאסר כלל לשחוט את השני בו ביום, ואינו מחוסר זמן.
 45 אלא ודאי שמע מינה – מוכח מכל הדינים הללו, שמשנתנו דלא
 46 כרבי שמעון, אלא סוברת היא ששחיטה שאינה ראויה שמה
 47 שחיטה, ולכן גם שחיטת קדשים אף שאין השחיטה מתרת את הבשר
 48 מיד לאכילה, שמה שחיטה. ואם שחט את השני בו ביום לוקה משום
 49 אותו ואת בנו, והקרבן פסול משום מחוסר זמן.
 50 מקשה הגמרא: מדוע הוצרך רבי אושעיא לומר שמשנתנו אינה
 51 כרבי שמעון, הרי שפטיא – פשוט הוא דבר זה, דקבי איתא – שהרי
 52 כך מצאנו שדעתו של רבי שמעון ששחיטה שאינה ראויה אינה
 53 שחיטה, ורבי שמעון מפורש אמר דין זה לגבי אותו ואת בנו, ואם כן
 54 פשוט הוא שאף במשנתנו סובר רבי שמעון שאין לחייב משום אותו
 55 ואת בנו באופנים שהם שחיטה שאינה ראויה, וודאי שמשנתנו
 56 שחיבה אינה כרבי שמעון.
 57 מתרצת הגמרא: שחיטת קדשים איצטריא ליה – רבי אושעיא
 58 הוצרך לומר את דבריו, כדי לחדש שחיטת קדשים שחיטה שאינה
 59 ראויה היא, וכפי שאמר בהוכחתו השלישית, שהדין של קדשים
 60 בפנים, אינו כרבי שמעון לפי שהיא שחיטה שאינה ראויה. שכלקא
 61 דעתך אמניא – שהיה עולה בדעתך לומר, שאף שאין שחיטת קדשים